

Draft Σοφοκλέους «Αντιγόνη»

Σε σκηνοθεσία της Βουλιώτισσας **Νατάσας Τριανταφύλλη**
πλαισιωμένη από τη μουσική της **Μόνικα** στους χώρους του Μουσείου Μπενάκη
(σε ασύνδετο σχήμα)

Στο 2ο Γυμνάσιο της Βούλας, εδώ και χρόνια, εργάζεται ως καθηγήτρια των καλλιτεχνικών μία γυναίκα που αφουγκρόζεται τις ικανότητες και τις ανάγκες των μαθητών της και είναι πάντα δίπλα τους.

Είναι η κυρία **Ντέπυ Φραγκεδάκη** που μαζίζει με τους μαθητές της, και τη συνεργασία άλλων καθηγητών, ανεβάζει θεατρικά έργα που εισάγουν τους μαθητές στον κόσμο του θεάτρου, μεταδίδουν την έμπνευση και τη γλυκύτητα της τέχνης και χαρίζουν τη χαρά της συμμετοχής σε ένα όμορφο κοινό αποτέλεσμα. Ένα από αυτά ήταν η **Αντιγόνη** του **Σοφοκλή!**

Στον ίδιο ερασιτεχνικό θίασο ήταν και η, μαθήτριά τότε, **Νατάσσα Τριανταφύλλη**, που τώρα σκηνοθέτησε τη δική της **Αντιγόνη** στο Θέατρο του Μουσείου Μπενάκη υπό την αιγίδα του Φεστιβάλ Αθηνών.

Παρακολούθησα με λαχτάρα την παράσταση και επιβεβαίωσα ταπεινά πως η σκηνοθετική σύλληψη, τα πρωτότυπα σκηνικά, η μουσική της χαρακτηριστικής **Μόνικα** και οι ηθοποιοί που έλαβαν μέρος στην παράσταση, πρόσφεραν ένα θέαμα που, ειλικρινά, μας συγκίνησε.

Διερωτώμαι, πώς συχνά η προσφορά μας στη ζωή λειτουργεί με τρόπους μυστικών και απροσδιόριστους...

Ίσως η λαχτάρα της κας **Ντέπυ Φραγκεδάκη** να έσπειρε κι αυτή το δικό της σπόρο και ίσως η **Νατάσσα Τριανταφύλλη** να αποτελεί μέρος της μυστικής καρποφορίας...

Ποιος ξέρει πόσα παιδιά ωφελήθηκαν με απροσδιόριστους τρόπους από ένα γυμνασιακό δρώμενο που έλαβε χώρα εν έτη 1994.

Πάντως 19 χρόνια μετά, το Αθηναϊκό κοινό απόλαυσε μια ξεχωριστή **Αντιγόνη** του **Σοφοκλή!** Με αφορμή λοιπόν τα παραπάνω άρχισα κ' εγώ να ξεσκονίζω στα παραπεταμένα της μνήμης ιδέες και σκέψεις για την **Αντιγόνη** του **Σοφοκλή!** «**Έρωσ ανήκατε μάχαν**», λοιπόν, «**Έρωσ, ός εν κήμησι πίπτεις, ός εν μαλακαίς παρειαίς νεάνιδος εννουευείς**», που μάθαινα κι εγώ στο Γυμνάσιο εν έτη 1954...

Το έργο έχει όλες τις φάσεις του ανθρώπινου πνεύματος και τέχνης. Έχει φιλοσοφία, ποίηση, λογοτεχνία, ερωτικά, δομή κλειστή και πάντα διαχρονική.

Όπως γνωρίζετε οι τραγωδίες είναι διαχρονικές και γι αυτό το λόγο παίζονται έως και σήμερα χωρίς αλλαγές και πάντα απεικονίζουν και το σήμερα.

Για όσους δε θυμάστε, μια συνοπτική υπόθεση του έργου είναι:

Μετά το θάνατο του **Οιδίποδα**, ο γιό του, **Ετεοκλής** και **Πολυνείκης**, αποφάσισαν να κρατήσουν

αυτοί την εξουσία, βασιλεύοντας ένα χρόνο ο ένας και ένα χρόνο ο άλλος. Τον πρώτο χρόνο βασίλεψε ο **Ετεοκλής** αλλά όταν ήρθε η ώρα να παραδώσει την εξουσία στον αδερφό του, δεν το έκανε και τότε ο **Πολυνείκης** πήγε στο Άργος, συμμαχησε με τους Αργείους και επιτέθηκε εναντίον της Θήβας.

Σε μονομαχία, αλληλοσκοτώθηκαν τα δύο αδέρφια και τότε την εξουσία πήρε ο αδερφός της **Ιοκάστης** και γαμπρός του Οιδίποδα, ο **Κρέοντας**. Αυτός διέταξε να θάψουν με τιμές τον υπερασπιστή της Θήβας, τον Ετεοκλή, αλλά να αφήσουν άταφο, τον Πολυνείκη. Η αδελφή τους **Αντιγόνη** όμως, θεωρεί ότι αυτή η διαταγή είναι έναντι στους θεϊσους νόμους και αποφασίζει να την παραβεί και να τον θάψει μόνη της.

Ομολογώ ότι είμαι δάνειος και θα δανειστώ και πάλι από παντού για να σας περιγράψω, με δικό μου τρόπο, όχι τόσο την σκηνοθεσία -που ήταν κάτι πρωτόγνωρο που δεν έχω ξαναδεί- ούτε τη μουσική που με ανέβασε στα ουράνια αλλά με το «φιλοσοφικό» κομμάτι της τραγωδίας.

Σας παραθέτω, το παρακάτω κείμενο της μετάφρασης και το κείμενο του δοκιμίου, αυτά που με άγγιξαν και που τα βρήκα διδακτικά.

Σε ασύνδετο σχήμα, θα σας αναφέρω ακόμα τί με εντυπωσίασε ή τί άξιζε να θυμάται κανείς από τους διαλόγους και το χορό, με τη σειρά που ειπώθηκαν.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ : Είναι αδύνατον να μάθετε τα φρονήματα, τη σκέψη, την ψυχή του κάθε ανθρώπου,

προτού πάρει στα χέρια του την εξουσία. Για μένα, αυτός που κυβερνάει την πόλη και δεν αποφασίζει το καλύτερο γι' αυτήν, ήταν και

θα είναι ο χειρότερος. Και όποιος πάνω από την πατρίδα του βάζει τον φίλο, εγώ τον λέω τιποτένιο. Εγώ ποτέ δε βάζω ίσα το καλό και το άδικο, αλλά όποιος με την πόλη αυτή είναι φίλος, θα τον τιμώ ίδια και όταν ζει και νεκρό.

Έτσι θα τιμωρηθεί (όταν θα έθαιβε τον Πολυνείκη) αλλά πολλές φορές η ελπίδα για το κέρδος, έθαιψε πολλούς.

ΦΥΛΑΚΑΣ : Ήρθα καλοδεχούμενος, ουδείς γαρ στέρνει άγγελον κακών επών.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ : Γιατί το χρήμα είναι ο χειρότερος θεσμός μέσα στους ανθρώπους. Γκρεμίζει πολιτείες, οι άντρες ξεπορτίζουν από τα σπίτια τους, στρέφει το μυαλό του ανθρώπου στο κακό, τον σπρώχνει στην απάτη ή στο έγκλημα και έτσι χάνεται κάθε ντροπή και σεβασμός και πλανεύονται οι τιμές συνειδήσεις. Δεν μπορείς να κερδίζεις από παντού. Γιατί οι περισσότεροι απ' αυτούς που βγάζουν βρώμικα λεφτά βγαίνουν χαμένοι στο τέλος.

(Σ.Σ.: Τρομερό και άπιστευτο, τα ίδια ίσχυαν και 2.500 χρόνια πριν...)

ΦΥΛΑΚΑΣ : Άδικία! Δε μπορεί να είναι το ίδιο πράγμα και τα ψέματα και η αλήθεια.

ΧΟΡΟΣ : Πολλά είναι τα πα-

ράδοξα, μα τίποτα πιο θαυμαστό από τον άνθρωπο. Πέρα απ' τον αφρισμένο ωκεανό περνάει με το νοτιά, ξεσκίζοντας τα φουσκοκίτρινα κύματα και τη Γη, την υπέρτατη θεά, την άφθαρτη και ακάματη οργάνει, με το αλέτρι το δεμένο στα άλογα, προσπαθώντας να την κάνει να βλαστήσει χρόνο με το χρόνο.

Έμαθε να μιλάει με εμπνευσμένη σκέψη, δημιούργησε κοινωνία και νόμους και βρήκε τρόπο να φυλάγεται από τους πάγους και το κρύο και της βροχής τις μπόρες. Όλα τα καταφέρει, έξω από ένα: ιδεί το μέλλον. Μόνο από το θάνατο δε θα γλιτώσει κι αν βρήκε γιατρικό σε αγιάτρευτες αρρώστιας. Όμως κι αν έχει καταφέρει με τη σοφία και την τέχνη του τα ανέλπιστα, βαδίζει τότε στο καλό και τότε στο κακό και τότε πάλι στο καλό. Άξιος πολίτης όποιος κρατάει τους νόμους της πατρίδος, ανάξιος αυτός που αποτολμά το κακό.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ : Μα ξέρει πως τα πείσματα τα πιο σκληρά λυγίζουν, ακόμα ως κι αυτό τ' ασάλλι που είναι ψημένο στη φωτιά να το δεις να ραγίζει και να κόβεται στα δύο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ : Η ταραχή προδίδει όλους αυτούς που συνωμοτούν στα κρυφά, μα η τυραννία γι αυτό το λόγο επικρατεί, γιατί μπορεί να λείει και να κάνει ότι θελήσει.

ΧΟΡΟΣ : Ευτυχημένος είναι αυτός που δε γεύτηκε τα βάσανα. Γιατί σαν τρανταχτεί από Θεό ένα σπιτικό, η συμφορά περνάει από τη μια γενιά στην άλλη. Δεν γίνεται κανένας άνθρωπος να κρατηθεί έξω από τη συμφορά για πάντα, γιατί η ελπίδα πλανεύει, άλλους τους στέλνει στο σωστό δρόμο κι άλλους τους τρέφει με λαχτάρες κούφικες.

ΚΡΕΟΝΤΑΣ : Αν θρέψω αντάρτες μεσο' στο σπίτι μου, σκέψου πόσοι θα ξεπεταχτούν απ' έξω. Όποιος με τους δικούς του φέρνεται καλά, θα φερθεί μετά και στην πόλη σωστά και δίκαια. Δεν υπάρχει κατάρτα μεγαλύτερη από την αναρχία. Γκρεμίζει πόλεις, αναστατώνει σπίατα και σπέρνει φόβο μέσα στη Μάη και την ήριτα στους δικούς μας.

ΑΙΜΟΝΑΣ : Πατέρα, οι θεοί μας έδωσαν το μυαλό, ό,τι καλύτερο αγαθό στον κόσμο. Μην έχεις την ιδέα πως το δικό σου είναι μόνο το σωστό και τίποτα άλλο. Γιατί όσοι νομίζουν πως μονάχ' αυτοί έχουνε γλώσσα και ψυχή και κανένας άλλος, άμα τους ξεψαχνίσεις τους βρίσκεις κούφιους.

Και δεν είναι ντροπή ακόμα και αν κάποιος είναι σοφός, όταν μαθαίνει κάτι καινούργιο να αλλάζει τη γνώμη του.

ΑΙΜΟΝΑΣ : Τίποτα το άδικο. Κι αν είμαι νέος, εσύ τα έργα να κοιτάς, όχι την ηλικία.

ΑΙΜΟΝΑΣ : Δεν υπάρχει χώ-

ρα που να 'ναι μόνο ενός. (Σ.Σ.: Αυτό το χώμα είναι δικό μας και δικό σας) **ΧΟΡΟΣ** : Έρωσ Ανίκατε μάχαν...

Έρωτα ανίκητε σε κάθε μάχη, εσύ που κεντράς όποιον κι αν σημαδέψεις με τα βέλη σου. Έρωτα συ, που ξεγυρπνάς στα τρυφερά τα μάγουλα των

Νατάσσα Τριανταφύλλη

κοριτσιών που δρασκελάς πάνω από τις θάλασσες και χώνονται στους κήτους των σπιτιών, κανείς δε γλιτώνει από σένα, ούτε θεός, ούτε κοινός θνητός, μα όποιον τον αγγίξεις, τον τρελαίνεις. Εσύ, τον άνθρωπο το φρόνιμο τον σπρώχνεις στ' άδικο και στο χαμό. Νικάει ο πόθος και η λαχτάρα για την ωραία νύφη, σε πείσμα όλων των μεγάλων νόμων, που αμέριμνη Θεά Αφροδίτη τους εμπιάζει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ : Εγώ ποιο νόμο των θεών έχω πατήσει, και πώς να βασιστώ η έρμη στους θεούς; Ποιόν να φωνάξω για βοήθεια; Αφού ατιμάστηκα άτιμα για να τιμησω. Αν οι θεοί τα κρίνουνε αυτά σωστά, τότε να το παραδεχτώ πως έφταιξα. Μα αν άλλοι έχουν το κρίμα, ας μην πάθουν πιο πολλά απ' όσα μου κάνουν άδικα (και άγνωστο και τον εχθρό σου).

Μα είν' η δύναμη της μοίρας φοβερή και ούτε πλούτος, πόλεμος και κάστρα, ούτε καράβια θαλασσοδαρμένα της ξεφεύγουν. (Σ.Σ.: το πεπρωμένο κισμέτ).

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ : Σαν άνθρωποι όλοι μας κάνουμε λάθη. Δε θα πες κάποιον κούτο και αναποφάσιστο, όποιον μπορεί να διορθώσει το κακό και πάψει να επιμένει στην απόφασή του. Το πείσμα και η αυθάδεια πληρώνονται.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ : Πόσο καλό πράγμα είναι η φρονιμάδα;

ΚΡΕΟΝΤΑΣ : Τόσο, όσο καλό είναι η αφροσύνη. **ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ** : Για μένα, άμα πετάξει από το κορμί σου τη χαρά, δεν είσαι ζωντανός, μα ζωντανός νεκρός. Τίνα το κάνεις να έχεις τα πλούτη όλου του κόσμου και να περνάς βασιλικά, αν δεν μπορείς να τα χαρείς. Δε δίνω ούτε τον ίσκιο του καπνού για να τα πάρω αντί για τη χαρά.

ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ : Τώρα νεκρός, στην αγκαλιά

Μόνικα

μανή της, να μετεωρίζεται και να αναμετριέται με τη δύναμή της για ελευθερία επιλογής και καθαρότητα νούς!

της κρεμασμένης (*Αίμωνας), κάνει στον Άδη τις γαμήλιες χαρές, δίνοντας έτσι μάθημα στον άνθρωπο, τι μαύρες συμφορές φέρνει η άδικη κρίση.

Αυτά και άλλα πολλά στοχάζονταν κάποιιο πρόγονοι μας 2.500 χρόνια πριν, πιθανόν αγναντεύοντας τα αστέρια από τους ίδιους λόφους, πίνοντας το ίδιο κρασάκι από τη περιοχή της Νεμέας και τοιμπολογώντας φρέσκια σαρόδελα αλειωμένη από τον Πειραιά μας.

Τί να πρωτοσχολιάσει κανείς, όλα ισχύουν και σήμερα -όπως προανέφερα- και πριν από 2.500 χρόνια... Τί ήταν τελοσπάντων αυτοί οι Αρχαίοι Έλληνες;

Στον κύκλο αυτό της καλλιτεχνικής επιρροής από την κα **Φραγκεδάκη** (που ακόμα συμμετέχει ενεργά ακούραστη και αισιθαλής!) τα παιδιά έχουν αναπτύξει διαχρονική φιλία και εκτίμηση. Σε αυτή την παρέα προσώρησε πρόσφατα και η, διεθνώς γνωστή, τραγουδίστρια **Μόνικα**, που μαζί με την Νατάσσα ανέβασαν το έργο με την Μόνικα να γράφει τη μουσική.

Ίσως να είχατε διαβάσει για το πρόσφατο ναυάγιο της **Μόνικα** μαζί με άλλα πέντε παιδιά που πάλευαν για την επιβίωσή τους επί 7,5 ώρες στα φουρτουνιασμένα φεγγαρόλουστα νερά της Τζια, με μοναδικό στόχο τους να φτάσουνε στους βράχους του νησιού.

Σίγουρα αυτή η εμπειρία έχει επηρεάσει την ζωή αυτών των παιδιών καθώς και της **Μόνικα** και ίσως, ορισμένα κομμάτια από τη μουσική της τραγωδίας, υποσυνείδητα να έχουν στοιχεία ή τις ρίζες τους από αυτό το περιστατικό του ναυαγίου.

Το περιστατικό αυτό ήταν η αφορμή να συνεργαστεί η **Μόνικα** με τη **Νατάσσα** και να συνθέσει αυτό για το οποίο είμαστε περήφανοι σήμερα!

Είναι ίσως ο μυστικός τρόπος που λειτουργούν τα πράματα στη ζωή που ανέφερα νωρίτερα.

Θα κλεισω με ένα ερασιτεχνικό δοκίμιο που έγραψα για την παράσταση «Αντιγόνη» της **Νατάσσας Τριανταφύλλη** στο Θέατρο του Μουσείου Μπενάκη:

Το δοκίμιο μεταδίδει την έμπνευση και τη γλυκύτητα της τέχνης, χαρίζει τη χαρά της συμμετοχής και έχει την υπογραφή του «πάλαι ποτέ» Τειρεσία της τότε «Αντιγόνης» της **Φραγκεδάκη**.

Αντιγόνη

«Άλλη, καλύτερη, ζητώ ελευθερία», το δίλημμα της Αντιγόνης διηνεκές ανθρωπίνω δίλημμα κάθε καρδιάς απέναντι σε δομές και επιταγές που αντιπάζονται στην ενδόμυχη φωνή της συνειδήσης.

Το δίλημμα χτυπάει την πόρτα απροσδόκητα. Σε μια στιγμή μέσα, η παιδίσκη Αντιγόνη, καλείται να ορθώσει το ανάστημά της, να τοποθετηθεί ως πρόσωπο απέναντι σε αυτό που θα την προσδιορίσει καθολικά. Η ελευθερία που ζητά προϋποθέτει υπέρβαση που ίσως να οδηγήσει και στο θάνατο.

Διαπνέεται από ελευθερία πνεύματος που της επιτρέπει να διακρίνει ό,τι η λογική, ο νόμος, η ανάγκη, το συμφέρον, αντιτίθενται σε αυτό που η καρδιά αναπνέει, την αγάπη.

Δεν είναι θέμα συμμόρφωσης, είναι θέμα ύπαρξης. Η σύμπραξη σε ανοσιούργημα κατά του αγαπημένου αδελφού καταργεί την ίδια τη δυνατότητα της όντως ζωής. Και αν η αυτοθυσία στιγματίζεται ως σπατάλη με τα μέτρα της λογικής οικονομίας η καρδιακή ορμή της Αντιγόνης αυτοσυναιρεί κάθε ενδοχόμενο αληθινής ζωής εφόσον υποταχθεί φοβικά στο ανόσιο. Ο συμβιβασμός είναι ανεπιτυχία. Πώς να γιορτάσει την αλήθεια ζωής μια Αντιγόνη που έχει επιτρέψει τη συνέργεια στην πιο άδικη πράξη απέναντι στον αδελφό. Ολόκληρη η ύπαρξη παίζεται στο τάνυσμα μιας ζωτικής επιδίωξης. Παίζονται όλα για όλα, και τα παίζει όλα για όλα. Σε ένα λεπτό νήμα κρίνεται όλο το δράμα. Φαντάζεται κανείς τη βασιλοκόρη Αντιγόνη, να στέκεται στη Γεσθη-

Η δίψα για ζωή, για έρωτα, για κοινωνία και η έσθθεν κραυγή αντιπαλεύουν. Η Αντιγόνη γνωρίζει καλά τον πόνο και την απώλεια, δε δρα με αφέλεια. Η επιφανόμενη παρόρμηση της είναι το αποτέλεσμα μακροτενούς μυστικής ζύμωσης και γι αυτό είναι ουσιαστική. Ιδεολογήματα, αναγκαιότητες, φοβίες, διατάγματα, ιδέες στροβιλίζουν στο μυαλό της, αδυνατίζουν τη διάκριση, τρελαίνουν την πνεύμα, και η έξοδος, το σημείο από όπου θα κρατηθεί, το σημείο που θα σταματήσει την ολισθήση, είναι εγγεγραμμένο πρωτογενώς μέσα της.

- Είναι η αλήθεια πριν την ιδέα - «ούτοι συνέχθην, αλλά συμφιλειν έφυν» («**Δε γεννήθηκα για να μισώ, αλλά για να αγαπήω**»).

Με αυτή την βεβαιότητα, και μόνο με αυτήν, γκρεμίζεται στα χαρτίνα παιχνίδια όλα τα κατά κόσμον επιχειρήματα.

Η Αντιγόνη είναι ο πυρήνας. Είναι το σκίρτημα, η ορμητική εκτίναξη που διαπερνά τα αποδεκτά όρια και ξεχύνεται διαταράσσοντας και διαμορφώνοντας όλες τις ισορροπίες των προσώπων και των συστημάτων. Η εξωλογική στάση της μεταθέτει το ερώτημα από τις φθαρτές, τυρβώδεις δομές του κόσμου, έξω, σε μιαν άλλην σφαίρα. Ίσως στη σφαίρα του επόμενα.

Και αυτό συν-κινεί μοιραία και βαθιά τα υπόλοιπα πρόσωπα που αναμετρώμενοι, αναπροσεγγίζουν, αναθεωρούν, διαμορφώνονται, αλλάζουν. Τραγικός ο Κρέοντας, προτάσσει την περιχαρακωμένη ευδοκμία των κοινωφελών κεκτημένων, το λογικό συμφέρον της πόλης του και αδυνατεί να υποχωρήσει και να συγχωρήσει, μιαν αλήθεια πέρα από τα όρια αυτά.

Ο έρωτας έρχεται ως υπέρβαση, ως αυτοπαραίτηση, ως ολοκληρωτικό δόσιμο να σαρώσει με την ορμή του τις αντιστάσεις που διαμορφώνονται. Ορμητικός, σαρωτικός, εμφορούμενος από φώς και σκοτάδι, παρασύρει αριθμούς, νόμους, μετρήσεις, επιχειρήματα ξεχνώντας σα ποταμούς μανιασμένους να ξεδιψάσει τη λαχτάρα της όντως ζωής. Και αν ακόμα η άνυδρη γη τον κατασπαράξει αυτός θα τη δροσίσει.

Κάποιος είχε πει «μια ελεύθερη καρδιά, καίγεται σαν το κερι, ευχόμενη να γίνει φως του κόσμου...»

Οι θεατρικοί κρητικοί μίλησαν για μία φρέσκια, νεανική, επαναστατική, σύγχρονη Αντιγόνη, διαχρονικό έμβλημα ελευθερίας και πίστης. Τους νόμους της καρδιάς, επιφύλασσε το κοινό στην **Νατάσσα Τριανταφύλλη** στην πρεμιέρα του έργου».

«**Ένας ύμνος στην Αγάπη η Αντιγόνη της Νατάσσας Τριανταφύλλη**».

Σε όλα μου τα άρθρα προσπαθώ να μεταφέρω κάποια προστιθέμενη αξία, οι τραγωδίες μαζί με τα πάμπολλα αρχαία κείμενα προσφέρουν ειδικά στους νέους την σφαιρική μόρφωση, που συν τοις άλλοις είναι χρήσιμοι και για κάθε επαγγελματική καριέρα.

Στο προφίλ του επιτυχημένου manager στο Harvard λένε μεταξύ άλλων και για την σφαιρική μόρφωση του και για επαγγελματικά αναφέρονται:

Δεν είναι θέμα να ανέβει κανείς στο management αν δεν έχει διαβάσει τουλάχιστον τους μισούς από τους εξής κλασικούς: Όμηρο, Βίβλο, Αριστοτέλη, Δάντη, Σαίξπηρ, Πλάτωνα, Ουγκώ, Ντοστογιέφσκι, Νίτσε, Κάντ και εγώ θα προσθέσω και τους νεοέλληνες Ελύτη, Καζαντζάκη, Σεφέρη...

Σίγουρα η παρακολούθηση και κατανόηση μίας αρχαίας τραγωδίας έχει τη θέση που της αρμόζει στη λίστα του κάθε Χάρβαρντ.

Λόγω της εργασίας μου έχω συμμετάσχει στη διαδικασία πρόσληψης πολλών νέων παιδιών, κυρίως τεχνικούς και από τα κύρια πράγματα που κοιτάω είναι η σφαιρική γνώση και τα ενδιαφέροντα (hobbies).

Φροντίστε να μορφώνεται τα παιδιά σας και σφαιρικά.